

Sneženi mož.

Otročiči! k men' tecíte,
Tu po versti se vstopíte,
Nekaj novega jaz vem.
Če ste voljni obljubiti,
Dersanje da opustiti
Hočete, potem povem.

Oče so nam dovolili
Zjutraj, ko smo je prosili
Jože, jaz in Ivan naš;
Da si smemo narediti
Iz snegá moža s kopiti,
Ki bo pravi velikaš.

Tisti, ki so obljubili,
Čevljev da ne b' jo brusili
Več po ledu, hajd z menoj!
Tam na vertu veselili
Bomo se, in naredili
Straho-moža, da bo joj!

Vse je v redu. Zdaj začnimo;
Snega v gruče navalimo,
Mož gotov potem bo skor.
Glejte, glejte, to je gruča!
Sto otrok je ne poruča,
Ko bi bila tud' sladkor.

Zdaj pa kúp na kúp denimo,
Večej gruči priložimo
Manjšo, in gotov bo mož.
Vse je dobro! le pustimo,
Ivana pa še prosimo,
Naj bo spletel možu koš.

Tudi glavo bo naredil
Ivan, in pa vse uredil,
Kar bo treba še storit'.
Mi pa tu ná stran stopimo,
Malo le še poterpimo —
Mož gotov bo glasovit;

Tú oči, tú pa ušesi,
V glavo vtaknem dve peresi,
Delo da bolj smešno bó.
Usta, nos bom še naredil,
Vsak potem lahko bo vedil:
Mojster delal je glavó!

Glejte ga, možá s kopiti!
Kdor zna boljšega stvoriti,
Z novega prične lehkó!
Mi domóv pa se podamo,
Šale dost denes imamo;
Mene zebe že močnó.

Otročiči! k men' hitite,
Le preveč se ne čudite:
Zopet nekaj novega!
„Solnce moža je ogrelo,
Prazno vaše je vse delo:
Lužo imate, mest' možá!“

Štefe mi takó je rekel,
Ko iz verta je pritekél,
Vidét naš'ga parkeljna. —
Toda sušec bo prinesel
In snegá še dost natresel —
Druz'ga stvorimo možá.

Ivan Zarnik.

Koga ljubim.

Koga ljubim, vprašá me?
Starše, bráte in sestre,
Ljubim tudi vse ljudi
Ker me Bog tako uči.

Koga ljubim, vprašáš me?
Moje naj serec pové:
Ljubim da čez vse Boga
Bolj kot starše, bližnjega!

I. T.